

**Ομιλία του Επάρχου Κερύνειας κ. Αντώνη
Οικονομίδα, κατά την εκδήλωση καταδίκης της
εισβολής της Ένωσης Κοινοτήτων Κερύνειας στο
Μάμμαρι στις 20 Ιουλίου 2022**

Πανιερώτατε Μητροπολίτη Κυρηναίας,
Έντιμοι βουλευτές,
Κύριοι εκπρόσωποι της Εθνικής Φρουράς, της ΕΛΔΥΚ και της
Αστυνομίας,
κ. Πρόεδρε της Ένωσης Κοινοτήτων Κύπρου
κ. Πρόεδρε της Ένωσης Κοινοτήτων Επαρχίας Κερύνειας,
Προέδροι των Σωματείων της Επαρχίας Κερύνειας,
Αγαπητοί Κερυνιώτες,

Στέκομαι σήμερα με σεβασμό και συγκίνηση ενώπιόν σας,
αναλογιζόμενος ότι για όλους τους Κυπρίους και ειδικά για τους
πρόσφυγες, η σημερινή επέτειος φέρνει στο νου τις πιο σκοτεινές
θύμισες της πρόσφατης ιστορίας της Κύπρου μας.

Τις αποφράδες εκείνες μέρες του 1974, συντελέστηκε διπλό
έγκλημα εις βάρος της Κύπρου, με το προδοτικό πραξικόπημα και
τη βάρβαρη τουρκική εισβολή. Τις τραγικές συνέπειες του δίδυμου
εγκλήματος, του μεγαλύτερου που έγινε ποτέ εις βάρος του τόπου
μας, τις ζούμε μέχρι και σήμερα, με την συνεχιζόμενη παράνομη
κατοχή του 37% του εδάφους της πατρίδας μας.

Οι σειρήνες που ήχησαν σήμερα, ξυπνούν, όπως και κάθε χρόνο,
τις θύμισες της τραγωδίας που συντελέστηκε και συνεχίζει να
συντελείται στο μικρό αυτό νησί, το κατά τον Μίκη Θεοδωράκη,
«χρυσοπράσινο φύλλο, ριγμένο στο πέλαγο».

Τις πικρές θύμησες από τα εγκλήματα των Τούρκων. Τις εν ψυχρώ εκτελέσεις αιχμαλώτων και αμάχων, τους βιασμούς ανυπεράσπιστων ανήλικων κοριτσιών και γυναικών. Τα βασανιστήρια των αιχμαλώτων και το δράμα της επιστροφής τους από την κόλαση των Αδάνων. Την αγωνία των χιλιάδων, αρχικά, ελληνοκυπρίων, που παρέμεναν εγκλωβισμένοι στους τόπους καταγωγής τους. Τον βίαιο εκτοπισμό και την προσφυγοποίηση του ενός τρίτου των συμπατριωτών μας.

Φέρνουμε σήμερα στο νου μας, την αγωνία των συγγενών για τους αγνοούμενους τους, η οποία δυστυχώς για πολλούς δεν έχει ακόμα τελειώσει.

Ο σκληρός, απάνθρωπος και τόσο μακρύς αποχωρισμός της αγαπημένης μας Κερύνειας, σαράντα οκτώ ολόκληρα χρόνια από εκείνο το πρωινό του Σαββάτου, που τα πλοία του εισβολέα φάνηκαν στον ορίζοντα της θάλασσάς της, συνεχίζει αδιάλειπτα να πονά και να στοιχειώνει όλους μας.

Είναι πολύ πικρός ο απολογισμός του πόνου, της απογοήτευσης, της απώλειας. Της απώλειας όχι μόνο της γης που μας γέννησε και μας μεγάλωσε, των σπιτιών και των περβολιών μας, αλλά και των ανθρώπων μας.

Ποτέ όμως δεν θα απωλέσουμε τη μνήμη της αγαπημένης μας πόλης, όπως και του πόθου μας για επιστροφή σε αυτήν.

Γιατί η μνήμη είναι εκεί, ισχυρή και ακλόνητη, να στηρίζει την πίστη στην επιστροφή. Να στηρίζει τον αγώνα για την δημιουργία μίας πατρίδας ελεύθερης, απαλλαγμένης από κατοχικά στρατεύματα που να ανήκει πραγματικά στους πολίτες της.

Συμπληρώνονται 48 ολόκληρα χρόνια σήμερα από την τουρκική εισβολή. Μια ολόκληρη γενιά Κυπρίων έχει μεγαλώσει από τότε... 48 χρόνια κατοχής της πατρίδας μας και κατάφωρης καταπάτησης ανθρωπίνων δικαιωμάτων!

Για σχεδόν πέντε δεκαετίες στην Κύπρο, οι αρχές του Διεθνούς Δικαίου παραβιάζονται κατάφορα. Στα τουρκοκρατούμενα μέρη μας, συνεχίζεται ο εποικισμός, η παράνομη εκμετάλλευση των περιουσιών μας και η υβριστική βεβήλωση της θρησκευτικής και πολιτιστικής μας κληρονομιάς.

Τίποτα δεν μπορεί να ξεχαστεί, και τίποτα δεν πρέπει να ξεχαστεί. Άλλωστε, η ντροπιαστική γραμμή καταπαύσεως του πυρός, σαν πληγή που αιμορραγεί και η προκλητικά φωταγωγημένη σημαία στον Πενταδάκτυλο, σύμβολο το παράνομου καθεστώτος, μας πεισμώνουν και δεν επιτρέπουν να λησμονήσουμε τον βίαιο διαμελισμό και κατοχή της πατρίδας μας.

Χρέος και ευθύνη όλων μας να κρατήσουμε άσβεστη τη μνήμη όσων χαθήκανε. Όσων με αυτοθυσία και σθένος υπερασπίστηκαν, σε συνθήκες απαράδεκτες και αντίξοες, την ελευθερία και την δημοκρατία.

Ελάχιστη υποχρέωση μας να τιμήσουμε τους πεσόντες, τους ανάπηρους πολέμου, τους εγκλωβισμένους μας, τους αγνοουμένους και τους τραγικούς συγγενείς τους, καθώς και τον προσφυγικό κόσμο της Κύπρου.

Οι πρόσφυγες της Κερύνειας, όπως και όλοι οι άλλοι πρόσφυγες του πολύπαθου νησιού μας, ζουν με τον άσβεστο πόθο της επιστροφής στη γη τους. Στους τόπους που γεννήθηκαν και μεγάλωσαν. Στην αγαπημένη θάλασσα της Κερύνειας, στα περβόλια και τις πλατείες της. Και όσο περνάει αδυσώπητα ο χρόνος, τόσο μεγαλώνει η αγωνία της δικαίωσης. Και τόσο πληθαίνουν οι πρόσφυγες που φεύγουν με τον καημό και το μαράζι, με τον ανεκπλήρωτο πόθο της επιστροφής.

Για ακόμα μια φορά καταδικάζουμε το πραξικόπημα και την τουρκική εισβολή. Καταγγέλλουμε την παράνομη κατοχή, την προσφυγιά, τον εποικισμό, τη βεβήλωση των εκκλησιών και της πολιτιστικής μας κληρονομιάς. Καταγγέλλουμε την Τουρκία για την προκλητική και απaráδεκτη στάση της στο Κυπριακό πρόβλημα, για την άρνησή της να αναγνωρίσει την Κυπριακή Δημοκρατία και να συμβάλει ουσιαστικά στην εξομάλυνση της κατάστασης και στην εξεύρεση μιας δίκαιης και βιώσιμης λύσης. Αντί αυτού, προβαίνει συστηματικά σε εσκεμμένες ενέργειες, για δημιουργία τετελεσμένων.

Το Κυπριακό ήταν ανέκαθεν και παραμένει πρόβλημα εισβολής και κατοχής. Η στασιμότητα που παρατηρείται και η έλλειψη πολιτικής βούλησης από πλευράς Τουρκίας για επίτευξη λύσης, καθιστούν ακόμη πιο επιτακτικό, να μην υπάρξει ούτε στιγμή εφησυχασμού

από τη δική μας πλευρά. Οφείλουμε, τόσο στους εαυτούς μας όσο και στις επόμενες γενιές, να αντλήσουμε διδάγματα και να γίνουμε σοφότεροι από τα τραγικά γεγονότα του μαύρου Ιούλη του 1974.

Μονιασμένοι και με πνεύμα αγωνιστικής ενότητας, αποτελεί διαχρονικό μας χρέος να συνεχίσουμε τον αγώνα για όσο ακόμη χρειαστεί, μέχρι την τελική δικαίωση. Για μια πατρίδα ενωμένη και ελεύθερη, χωρίς στρατούς κατοχής και εγγυήσεις, στα πλαίσια μιας δίκαιης και βιώσιμης λύσης που θα ανταποκρίνεται στις προσδοκίες του λαού μας, Ελληνοκυπρίων, Τουρκοκυπρίων, Αρμενίων, Μαρωνιτών, Λατίνων. Μιας λύσης που θα διασφαλίζει την εθνική επιβίωση του Κυπριακού Ελληνισμού, τα ανθρώπινα δικαιώματα και τις βασικές ελευθερίες, καθώς και την αρμονική συμβίωση Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων.

Ιδιαίτερα σήμερα που οι διεθνείς ισορροπίες είναι τόσο εύθραυστες, επιβάλλεται να λειτουργήσουμε μέσα από τη σύμπνοια, την ενότητα και τη συλλογικότητα σε όλα τα επίπεδα, προβάλλοντας τα δίκαια αιτήματά μας. Επιβάλλεται διαρκής αγώνας, για να κερδίσουμε το αυτονόητο, την απελευθέρωση και επανένωση της πατρίδας μας, καθώς και τον πλήρη σεβασμό των ανθρωπίνων δικαιωμάτων όλων των νόμιμων κατοίκων της.

Αγαπητοί Κερυνειώτες,

Για ακόμη μια χρονιά, κλίνουμε ευλαβικά το γόνυ στους ηρωικούς νεκρούς μας, στους πεσόντες και στους αγνοουμένους, που αποτελούν παράδειγμα και φάρο αγωνιστικότητας. Οφείλουμε να δημιουργήσουμε προοπτική και να δώσουμε ελπίδα στα παιδιά μας.

Θέλουμε μια Κύπρο ελεύθερη, μια Κύπρο της ειρήνης και της ευημερίας, της δημοκρατίας και της δικαιοσύνης, όπου όλα τα στοιχειώδη ανθρώπινα δικαιώματα θα είναι κατοχυρωμένα και διασφαλισμένα.

Αυτή είναι η μεγάλη μας υπόσχεση προς όσους αγωνίστηκαν για αυτό τον τόπο, προς όσους χάθηκαν και βασανίστηκαν.

Δεν ξεχνούμε, και συνεχίζουμε ο καθένας από το δικό του μετερίζι, με όλες μας τις δυνάμεις, τη συνέχιση του αγώνα για δικαίωση, για απελευθέρωση της πατρίδας μας, και για επιστροφή όλων των προσφύγων στις εστίες τους.

Επιτρέψτε μου να κλείσω την ομιλία μου, δανειζόμενος στίχους της συμπατριώτισσας μας Ανδρούλας Νεοφύτου Μούζουρου, από το ποίημα της “Κερύνεια να μουν”

*«Κερύνεια στα μπαλκόνια σου, ψηλά στ' αρχοντικά σου,
να `μουν πουλί ν' αγροίκαγα, το θρήνο της καρδιάς σου.
Γλάρος ν' αλαφροπέταγα, να σμίγω στον αφρό σου,
τον ήλιο σου να χαιρετώ, να λιώνω στ' άγιο φως σου.»*

Σας ευχαριστώ.